

LBRIS

We know
books

Cele mai frumoase
POVESTI
din toată lumea
DE ADORMIT
COPIII

Traducere din limba engleză de Adrian Ciubotaru

Revestite de Stefania Leonardi Hartley

CUPRINS

- 6 Leul și Albina
14 Căsuța din pădure
20 Capcana de vise
24 Momotaro, Băiatul-Piersică
30 Bambus și Țestoasa
36 Fluturile care bătea din picior
40 Pietrele din Plovhinec
46 Ce a văzut Luna
52 Peștorii Prințesei Licurici
56 Sala de cleștar
62 Prințesa Nimic
70 Ole-Luk-Oie
76 Fântâna fermecată
82 Cum s-a născut Aurora Boreală
86 Gemenii cu părul de aur
92 Fulger și Tunet
96 Tam Lin și Zâna-Regină
102 Harfa fermecată
108 De ce Luna crește și descrește?
112 Papagalul albastru
118 Prințul cel Bun

LEUL ȘI ALBINA

Basm lapon

Ilustrații de Isabella Ceravolo

A fost odată ca niciodată un rege, care stăpânea peste ținuturile de la miazănoapte. Într-o zi, străbătând întinsurile mării, corabia pe care călătorea regele a trebuit să înfrunte o furtună puternică. Valuri uriașe împingeau vasul spre țarm, iar nava s-a apropiat periculos de stânci și era cât pe ce să se scufunde împreună cu întregul ei echipaj. Dintr-odată însă, o sireună frumoasă și-a scos capul din valurile mării și a început să strige la rege:

„Măria Ta, de vrei să scapi de la înec,
și de cumpăna asta pe toți să vă trec,
În dar promite-mi-l pe primul tău născut –
Acesta e prețul, de la bun început!”

Cum viața lui și a oamenilor săi era, în acele clipe cumplite, mai importantă, regele a primit, cu inimă grea, propunerea sirenei care s-a cufundat imediat în apele mării. În aceeași clipă, marea s-a

LIBRIS

We know
books

cumințit ca prin minune și i-a eliberat din strânsoarea ei mortală pe marinari, care și-au putut relua călătoria fără alte incidente.

Întors pe meleagurile natale, suveranul a aflat că nevasta lui era însărcinată cu primul lor copil. Regele s-a bucurat atât de tare, încât a și uitat de promisiunea pe care i-o făcuse sirenei. A trebuit să treacă mai mulți ani ca el să-și amintească de acea groaznică făgăduință și să cuteze să-i povestească întreaga tărașenie soției sale. Aflând toate acestea, regina s-a arătat foarte îngrijorată și s-a răstit la rege:

**„Ce-mi spui mă mâhnește și mă sperie, desigur.
 Fiu-mi să plece de-acasă nu-i oare mai sigur?
 Când nemiloasa sirenă va veni după el,
 Să afle că prințul nu-i de găsit, în niciun fel!”**

Încurajat de părinții săi să plece de acasă pentru a călători și a cunoaște lumea, prințul, care tocmai împlinise șaisprezece ani, a acceptat cu cea mai mare plăcere. Așadar, și-a umplut desagii cu merinde, și-a luat rămas-bun de la auguștii săi părinți și a purces la drum.

Chiar în prima seară a călătoriei sale, prințul a întâlnit un leu în inima pădurii. „Mi-e foame, i-a zis leul”, care putea vorbi în limba

oamenilor, „dă-mi ceva de mâncare!” Mai mult de frică decât din mărinimie, prințul a

împărțit cu fiorosul

animal nu numai bucatele, ci și patul
lui de companie.

A doua zi de dimineață, leul și-a smuls cu
dinții un smoc de blană de pe piept și i l-a
oferit în dar tânărului prinț:

„Dragul meu prinț, m-ai ajutat la momentul potrivit,
În dar vei primi pentru asta ceva deosebit!
Când vei atinge smocul acesta de blană al meu,
Ca prin minune te vei preface în leu-paralev!“

Tânărul prinț i-a mulțumit leului și și-a văzut de drum. În seara
aceleiași zile, drumetul a văzut o albină care zbura spre el.

„Mi-e foame, dă-mi ceva de mâncare!“ a zumzăit albina.

Încă o dată, băiatul și-a împărțit merindele și culcușul cu bietul
animal, iar a doua zi dimineața, albina i-a dăruit o fărâmă din
aripile sale și i-a zis:

„Dragul meu prinț, m-ai ajutat la momentul potrivit,
În dar vei primi pentru asta ceva deosebit!
Când vei atinge frântura aceasta de-aripă fină,
Ca prin minune te vei preface într-o albină!“

Mulțumindu-i, tânărul și-a văzut mai departe de drum. Peste ceva
timp, el a ajuns în capitala regatului vecin. Plimbându-se pe străzile
aglomerate ale orașului și trăgând din când în când cu urechea la
palavrele trecătorilor, prințul a aflat că regele de acolo avea o fiică
frumoasă ca ruptă din soare și care cânta nemaipomenit la vioară.
Din nefericire, prințesa îi ura pe bărbați și nu avea nici cea mai mică
dorință să se mărite. Intrigat, tânărul prinț și-a îndreptat pașii spre
palatul regal. Ajuns acolo, a așteptat apusul soarelui, a atins fărâma de
aripă primită în dar și s-a transformat imediat într-o albină.

Apoi, și-a luat zborul și s-a furișat în iatacul prințesei, unde s-a preschimbât din nou în om. Văzându-l pe străin, fata s-a speriat și a început să țipe cât o țineau bojocii, până când în încăperea s-au năpustit străjerii. Imediat cum au apărut gărzile, prințul s-a transformat iarăși în albină, iar când a rămas din nou numai cu fata, și-a recăpătat înfățișarea umană. „N-am de gând să-ți fac niciun rău”, a încercat el să o liniștească pe prințesă.

Apoi s-a prezentat și și-a depănat, pe scurt, povestea, inclusiv pățaniile cu leul și cu albina. Prințesa, obișnuită să-și petreacă zilele în singurătate, doar în tovărășia vioarei sale, era foarte bucuroasă să asculte aceste istorii nemaiauzite. De aceea l-a rugat pe băiat să vină în iatacul ei în fiecare seară, ca să-i țină de urât.

Încet-încet, cu fiecă zi care trecea, cei doi tineri s-au îndrăgostit unul de altul și chiar au hotărât să se căsătorească. Ușor de zis, dar greu de făcut, căci urmau să-l înduplece și pe tatăl prințesei, care nu și-ar fi lăsat fiica pe mâna primului-venit...

Din fericire, prințesa a găsit o soluție:

**„Măine, tatăl meu va pleca la război
Cu toți nobilii săi și oastea, puhoi.
Îi voi ascunde sabia în iatac –**

**Fără ea, el nu se avântă în atac!
Craiul își va da fiica de nevastă
Celui ce-i aduce arma lui fastă“.**

Printul, care era gata de orice nesăbuiță de dragul prințesei,
a exclamat:

„De nu mă-ntorc curând, să mergi pe țărniș și, cu gândul la mine,
Să îmi cânti duios la vioară un cântec în ritmuri line“.

A doua zi dimineată, tânărul și-a îmbrăcat platoșa, și-a înșăcat
scutul cu sulița și s-a alăturat oștirii regelui. Totul s-a întâmplat
așa cum prezisese prințesa: la porunca regelui, cavalerii s-au
năpustit îndată spre palat, cu caii în galop, în căutarea paloșului
regal. Dar tânărul prinț s-a preschimbât în
leu, speriiind caii și răzlețindu-i pe
călăreți. Trucul acesta i-a permis
să ajungă primul la palat,
unde prințesa i-a înmănat
sabia cu care el urma să
revină, triumfător, în
tabăra regelui.
Pe drumul de
întoarcere,
prințul a hotărât

să facă un scurt popas și să bea o gură de apă dintr-un izvor ce curgea nu departe de malul mării. Dintr-odată, din volbura mării, a țâșnit sirena care îl așteptase de ani buni, apucându-l de haine și trăgându-l după ea în adâncuri.

Peste puțin timp, în acele locuri s-a pomenit și unul dintre cavalerii rămași în urma prințului. Zărind paloșul abandonat în iarbă, norocosul l-a ridicat de jos și l-a dus în grabă regelui, care l-a declarat fără ezitare câștigător al întrecerii. Auzind despre aceasta, prințesa a înțeles că se întâmplase ceva teribil cu iubitul ei. Cu inima sfâșiată de suferință și deznădejde, s-a dus pe țărmul mării și a început să cânte la vioară. „Ce melodie frumoasă! O auzi?” l-a întrebat sirena pe prințul ținut captiv pe fundul mării. „Nu aud nimic, du-mă mai aproape de țărm ca să ascult și eu”, a mințit-o el. Mănată de curiozitate, sirena l-a dus până la suprafața apei. Dar de îndată ce au pășit pe țărm, prințul a atins fărâma de aripă fermecată și s-a transformat în albină, scăpând astfel din strânsoare. Vă puteți imagina cât de fericită a fost prințesa când a văzut-o! Albina a zburat pe lângă ea și apoi s-a topit în aer, dar numai pentru a se transforma îndată în prințul pe care fata credea că n-o să-l mai vadă niciodată. Cei doi au dat fuga la rege și i-au povestit de-a fir a păr toată istoria, și despre leu, și despre albină, și despre paloș, și despre sirena. În cele din urmă, regele

s-a lăsat înduplecat de rugămintile lor fierbinți și nunta s-a jucat în aceeași zi. Spre marea bucurie a părinților tânărului prinț care, auzind vestea cea bună, s-au grăbit spre palatul regelui din țara vecină, pentru a fi alături de băiatul lor.

